

Szent Jobb Lator

Soha nem késő

Feltekintett keresztjéről, a fájdalom, a kín és a tehetetlenség mind kízó gyötrelmeként csapdába zárta. Nézte a bal oldalán szenvedő megtört testű ifjút. Valahol már látta, gondolta magában, de tekintetét dühös társa vonta magára, sajnálta magukat, hogy ide jutottak, pedig egy jobb élet reményében küzdöttek a szabadságukért.

A kábultság fátylán keresztül hangok jutottak el hozzá: „Ha te vagy a zsidóknak ama királya, szabadítsd meg magadat!”

És akkor rájött, ki az ott, mellette, hiszen egész Galilea és Júdea róla beszélt. Úgy emlegették, hogy a gyógyító, a mester! Sokan állították, hogy próféta, néhányan még még nagyobbnak nevezték. Ismerve a rendszer kegyetlenségét, a hatalmasok romlottságát, nem is csodálkozott annyira azon, hogy egy olyan ember függ mellette, aki nem a farizeusok képmutató szokásait követte, hanem a szeretet törvényét.

Hallja a názáreti szavait, amiket magában suttog, és megrendül tőlük a lelke legmélyén: „Atyám, bocsásd meg nekik, mert nem tudják mit cselekszenek!”

Könyörög értük, de miért teszi? Hiszen ez a csöcselék nemrég még ünnepelte, most meg gúnyolja és gyalázza.

Most már érti, miért mondják rá, hogy egy igaz ember, hiszen honnan van ennyi könyörület benne,

hogy fájdalmai közepette is kegyelemért imádkozik kínzóinak, és úgy szólítja meg a Seregek Urát: Atyám!

Belenéz a szemébe, homlokán a tüskék vájta lyukakból vér csörgedezett alá. Mégsem félelmet lát azokban a szemekben, hanem erőt, biztatást és valami megfoghatatlan nagyságot.

Akkor, ott a kereszten tudatosult benne, hogy tényleg az, akinek mondják némelek: Isten fia. Emlékezett még gyermekkorából, amikor tanult a prófétákról, volt egy rész, ami akkor megragadta, ez jutott most eszébe, és hangosan, cserepes és vérző ajakkal mondta a balján lévő szentnek: „Ki hitt volna a mi tanításunknak és az Úr karja kinek jelentette meg? Mert lelke szenvedése folytán látni fog, és megelégszik, ismeretével igaz szolgám sokakat megigazít, és vétkeiket ő viseli. Azért részt osztok néki a nagyokkal, és zsákmányt a hatalmasokkal, mivelhogy életét halálra adta, és a bűnösök közé számláltatott, pedig ő sokak bűnét hordozó, és a bűnösökért imádkozott”. Jézus felnézett a szavakra, fáradt mosolya erőt sugárzott. Neki pedig emeszenség láttán szíve összetört, saját bűnös természetére rádöbbenve, utálat fogta el, és csak a halál ölelő karjára vágyott.

Merengéséből egy ismerős hang rázta fel, a társáé, a legjobb barátjáé, kivel oly

vidám órákat töltött el. „Ha te vagy a Krisztus, szabadítsd meg magadat, minket is!” Ezt nem bírta elfogadni bár szerette őt, mint testvérét, ezért feddő szavakkal, lelke bizottságából szól hozzá és érzi, immár semmi nem köti össze őket. Sokkot kapott elméje, a fájdalmak hullámain keresztül szavakat keres, hogy szívével érje el a Megváltót.

Újra a szemébe néz, és ezekkel a szavakkal kéri megváltását, amiről bár fogalma sincs, de lelke kész elfogadni: „Uram emlékezzél meg énrolam, mikor eljössz a te országodba!” Várakozó lelke ujjongva hallja ezeket a szavakat: „Bizony mondom neked, ma velem leszel a paradicsomban.” Érezte, ahogy az egy életen át rárakódott teher leszakad róla, és csak a végtelen békeesség megnyugtató érzése marad. Se fájdalom, se kín, se szomorúság nem maradt. Csodálkozva emelte tekintetét az égre, és a sötétség jótékony leple takarta a mester halálát. Minden erejét összeszedve, hálás szívvel rebegette el utolsó imáját: „Hálával fordulok feléd, drága Atyám, hogy megmutattad nekem népünk szabadítóját. Köszönöm, köszönöm, hogy soha nem késő!”

Immár békeességgel, a szemét lehunyva várta az örök hazát, mert tudta, hogy hű az, aki az ígéretet tette!

Kiss Sándor (Zakeus)

Júniusi imaszándékunk:

Drága Uram! Megszólítottál, s én hallgattam szavadra. Bár még néha elbukom, de Te szerető kezéd nyújtod felém mindig, és abba kapaszkodva újra és újra felállok, és követlek Téged. Fejem felett picinyke lángod ég, ami emlékeztet arra, hogy egyetlen, szerető Istenem vagy, hiszen már születésem előtt ismertél, a nevemen szólítottál, mindörökké velem vagy. A Pünkösöd csodálatos érintő szeretete legyen velünk és áldjon meg bennünket mindenkor!

Ferenc pápa hívására

Ferenc pápa 9 évvel ezelőtt meghirdette az irgalom évét: forduljunk a szegények, a rászorulóknak felé. Hadat üzent a pompának, a pazarlásnak, a képmutatásnak, a farizeusoknak. Úgy ért ez minket akkor, mintha friss levegőt engedtek volna be az ablakon: a többi keresztény miért nem ugyanezt csinálja? Hát nem pont ezt az utat mutatta nekünk Jézus Krisztus? Házaspárként újra meg újra ezen rágódtunk, és elkezdtük keresni a mi utunkat. Hogy tudnánk életünket jobban Jézus Krisztushoz méltóan élni?

Ferenc pápa megválasztása óta nagy hatással volt ránk. Szívünkhöz szólt, különleges ember, minden keresztény embernek ezt a lelkiületet kellene sugároznia, ilyen hiteles kéne legyen az egész Egyház! Nagyon megerősítő volt ez számunkra, hogy mi is hasonlóan gondolkozunk, de eleinte csak elégedetten, könnyedén rábólogtunk: milyen jó, hogy Ferenc pápa meg akarja reformálni az Egyházat, hát már igazán ráfér!

Kulcs gondolatává vált az életünkben, amit Ferenc pápától halottunk: „Lépjetek ki!” Nem elég a terített asztal körüli teologizálás, forduljatok a rászorulóknak felé! Komoly elhatározásokat ébresztett bennünk Ferenc pápa. Közben még egy kifejezés beletalált a szívünkbe, Beer Miklós püspök atya („Ferenc pápa magyar hangja”) fogalmazta meg, honnan is kellene kilépnünk, az „önszórakoztató szalonegyház”-ből. Ez azért ütött annyira szíven minket, mert mi ebben az önszórakoztató szalonegyházban nőttünk fel, ezt építgettük fiatal korunk óta, és nagyon jól éreztük magunkat benne. Újítsuk meg az Egyházat! Lelkesek voltunk, tele ötletekkel, célokkal. Meg akartuk változtatni a közösségünket, a körülöttünk élő embereket. Nagy reményekkel indultunk, de mégsem sikerült megújítani az Egyház egy icipici szellemét sem magunk körül.

És ekkor tudatosult bennünk, hogy de hiszen az Egyház mi vagyunk! A pápa minket személy szerint, Gabi és Dénest is meg akar szólítani, és meg akar újítani/változtatni. Nem másokat kell megváltoztatnunk, hanem elsősorban magunkat. Nem tapsolni vagy drukkolni kell Ferenc pápának, hanem követni a példáját. Elkezdtük hát keresni a párhuzamokat a mi életünkben, találjuk meg, minket mire hív a pápán keresztül Isten, és tudunk-e az életünkben bármilyen kicsi változtatással válaszolni erre a hívásra?

Ferenc pápa megszabadult azoktól a jelképektől, melyek a pápaság korábbi hatalmi történetére emlékeztetnek. Nem hordta a pápai piros színű cipőt, hanem saját fekete cipőjében járt. Nem költözött be a vatikáni pápai lakosztályba, a Vatikán Mercedesekből álló luxusautó flottája helyett egy második generációs Ford Focus-t választott arra a célra, hogy Rómában és a Vatikánban közlekedjen, és sorolhatnánk tovább.

Hogy ez mennyire tetszett nekünk! De vajon mik a MI piros cipőink? Hordjuk őket vagy nem? A mi házunk, ruháink, étkezésünk? Tévé, okostelefonok, vagy a mi autóink?

Már sok-sok éve két autónk van. Létszükségnek tartjuk. Teljesen hozzászoktunk és meg is magyarázzuk, hogy a kocsival lehetőségeket teremtünk a gyerekeink-

nek, több helyre eljutnak, és különben is csak így tudjuk logisztikailag megoldani az életünket. Mindenre van ezer indok. De talán néha érdemes egy pillanatra megállni, és olyan dolgokon is elgondolkozni, amit természetesnek tartunk. Ha nem is adjuk el az autóinkat, kevesebbet használni néha talán nem árt. Vannak anyuka barátaink, akik mindig gyalog járnak, minden nap együtt buszoznak a gyerekeikkel, sétálnak akár másfél órát együtt. Az egyik anyuka így fogalmazott, ez az ő luxusa. Irigylem ezeket a sétákat. Bármilyen különóránál többet érnek.

Cinkosai is vagyunk egymásnak a házasságunkban. Nem csak magunkat győzzük meg arról, mire is van „feltétlen” szükségünk, hanem egymást is. Dénes többször mondta már, hogy lelkifurdalása van, hogy a kis kocsink mennyit fogyaszt, gazdaságosabbra kéne cserélni. Mivel neki régi álma volt egy sportkocsi, és nekünk is a szívünkhöz nőtt a gyerekekkel, én mindig megnyugtatom, hogy ez az öreg kocsi a mese jelképe az életünkben, nehogy megváljunk tőle, én nem sajnálom tőle, és igazán nem is volt olyan drága. A mi piros cipőnk többek között egy piros autó. És még mindig hordjuk. 😞

Ferenc pápa hívására viszont elkezdtünk önkéntes szolgálatokat keresni, és így lettünk börtönmissziósok, erről már sokat meséltünk. Az évek alatt egyikünk állását és keresetét is feladtuk, és a négy gyerekünkkel egy fizetésből, szerényen élünk. Lett cserébe egy küldetésünk, és az Isten minden felajánlásunkat százszorososan fizette vissza. Megtaláltuk az utunkat. Az életünket tehát alaposan felforgatta és megváltoztatta Ferenc pápa. Még a halálakor is nekünk üzent azzal, hogy a vagyonát egy börtön fogvatartottjaira hagyta. Azt üzeni, hogy jó úton jártok, csak így tovább! 😊

Gabi, Dénes

Keresztség első látásra

Lakóhelyem, Sikár is magán hordja a kisvárosi élet általános jellemzőit. Mindenki ismer mindenkit, ahogy ez általában lenni szokott. A titkok és rejtegetnivalók előbb-utóbb napvilágra kerülnek, sajnos így van ez az én esetemben is. Bűnös életem minden terhét cipelve élem a kisvárosi lét mindennapjait. Szenvedéseimet tovább növeli a közösség megvetése, mely mint egy árnyék kíséri lépteimet napról napra. Ezért is járok a kúthoz délben, amikor általában mindenki pihen, és így sikerül elkerülnöm az emberek többségét az epés megjegyzéseikkel együtt. Egy alkalommal majdnem megköveztek, amikor egy kisebb csődület támadt körülöttem, csak a szerencsémnek köszönhetem, hogy túléltem az eseményeket.

Ama napon nem a reményeim szerint alakultak a dolgok, már mesziről láttam, hogy ül valaki a kútnál. Bíztam benne, hogy elmegy, mire oda érek vagy legalábbis nem helybelivel kell találkoznom. Ahogy közeledtem felé, és egyre jobban kirajzolódt az alakja, láttam rajta, hogy idegen, és ez kicsit megnyugtatta felzaklatott lelkemet. Látszott rajta, hogy hosszú út áll mögötte, porosan, fáradtan és kicserepesedett ajakkal, szomjasan ült a hűsítő víz közvetlen közelében, mely mégis szinte elérhetetlen távolságban volt tőle.

A kút mély, és korsó hiányában képtelen volt vizet meríteni magának. Elcsigázott állapota eszembe juttatta, hogy a víz Isten ajándéka a szomjazó ember számára, és így mindenkit megillet, kivétel nélkül. Szívem megindult iránta, ennek ellenére mégsem mertem megszólítani és felajánlani a segítségemet. Samaritanus asszony létemre, hogyan is szólíthattam volna meg? Egy idegent, aki ráadásul zsidó férfi. Az eset tovább növelhette volna rossz híreimet, pedig azt már így is hatalmas teherként hordoztam. Tekintetét végig magamon érezve, szótlanul megtöltöttem a korsómat, és szememet lesütve indultam volna vissza az otthonom irányába. Ekkor szólított meg, engem, egy samaritanus asszonyt. Vizet kért tőlem, és állapotát figyelembe véve, kérése visszautasíthatatlan volt számomra.

Közvetlensége és az a szeretettel-

jes bizalom, amely egyértelműen sugárzott, nemcsak a szavaiból, hanem egész lényéből, szinte teljesen levett a lábamról. Olyannyira, hogy még inni adni is elfelejtettem neki. Zavaromat észlelve tovább beszélt hozzám. Magyarázata szerint, ha ismer-ném Isten ajándékát, akkor én kér-ném tőle azt. Ő pedig élő vízzel ajándékozna meg, mely örökre olthatná szomjúságomat. Miként segíthetne rajtam, gondoltam, hiszen saját szomjúságát sem képes kielégíteni. Jákob kútjából származó üdítő és friss víznél jobbat a környéken elképzelni sem lehet. Ki kínálhatna és kívánhatna jobbat? Bizonytalanságom egyértelmű lehetett számára és így további magyarázatot fűzött tanításához. Eszerint az, aki Jákob kútjának vizét issza, újra és újra megszomjazik, aki pedig az általa kínált vízből iszik, soha többé nem fog megszomjazni, sőt, ő maga válik vizek kútforrásává. Szavai felkeltették az érdeklődésemet, és őszintén vágytam az általa kínált ajándéokra.

Utólag már értem, hogy az őszinteség próbája volt férjemmel kapcsolatos kérdése. Nagyon erős belső késztetést éreztem, és így habozás nélkül felvállaltam az igazságot. Szépitgetés nélkül bevallottam, hogy nincs férjem. Válaszából egyértelműen éreztem, hogy tisztában van a helyzetemmel. Ekkor éreztem meg a minden porcikámat átható pillantását, mintha fedetlenül álltam volna előtte és nyitott könyvként olvasná lelkem minden rezdülését. Ellenállhatatlan érzéseim ellenére mégis megdöbben-tő volt, ahogy szembesített bűneimmel. Megemlítve mind az öt férjemet. Tényleg öt volt, és mind az öt elhagyott. Volt, akitől válólevelet kaptam, volt, akitől azt sem, és csak úgy elkergetett. Olyan is volt, aki meghalt, kettő is, és egyikük talán nem is egészen természetes módon. És ehhez jön még a mostani törvénytelen viszonyom. Titkaimat ismeri, és melyeket esetleg nem, azokat én magam fedem fel neki. Megremegtem és meghatározhatatlan érzések uralkodtak el rajtam. A számomra egyre kínosabbá váló témáról igyekeztem elterelni a beszélgetés fonalát. A zsidók és samaritanusok közötti konfliktus megemlítése azonban nem zök-

kentette ki mondanivalójának fő irányvonalából. Továbbra is előítéletektől mentesen viszonyult hozzám. Hozzám, a parázsnaság és más bűnös terheket cipelő samaritanus asszonyhoz. Tanításának lényege szerint az igaz híveknek lélekben és igazságban kell imádni az Atyát. Mózes, Ábrahám és Jákob történeteinek keresztül voltak ismereteim a messiási próféciákról, aki eljövele során mindent kinyilatkoztat nekünk.

Egyre jobban megértettem tanításának lényegét, szavai mély hatást gyakoroltak rám, még soha senkit nem hallottam így szólani. Szavaiban és gesztusaiban nem volt vád, csak a szeretet áradt egész lényéből. Tanítása lényege szerint nem a külsőség, nem a körülmények és a látszat számít, hanem a lelki hozzáállás. Lélekben kell változni: újjászületni. Szavai és cselekedetei a próféciákban bemutatott Messiás jellemét tükrözték. És ahogy ez eszembe villant, ki is nyilatkoztatta magát nekem. Abban a pillanatban arca felragyogott és fénylett a dicsőségtől, térdeim megrogytak és eluralkodott rajtam az istenfélelem. Elkezdtem hinni benne.

Ezt követően jöttek meg a társai, akikről süttött a felé áradó szeretet és tisztelet. Szótlanul, de csodálkozva szemlélték a számukra furcsa, társadalmi kereteket átlépő beszélgetés végét. Tanításának fénye elmondhatatlan boldogsággal töltött el és ellenállhatatlan vágyat éreztem, hogy a tőle kapott jó hírt megosszam embertársaikkal. Egyszerűen képtelen voltam magamban tartani örömeimet. Izgalmamban még a korsómat is ott felejtettem a kútnál, úgy igyekeztem vissza a városba az emberek közé. Én, akinek évek óta az volt a legfontosabb célja, hogy elkerüljön mindenkit. Ekkor azonban minden megváltozott, személyválogatás nélkül hívtam mindenkit a kúthoz, hogy lássák és hallják Őt: a Messiást. És valami hihetetlen módon hallgattak rám. Hittek nekem, nekem, akit úgy kerültek, mint egy leprást.

Nagy tömeg gyűlt össze a kút környékén és közösen hallgattuk tanítását. Két napig maradt közöttünk és ez idő alatt sokan ismerték el Isten Fiának.

Misi

Szabó István: Valóság

Dübörögve tör rám a valóság
Ezen a bolygón talán nincs is igazság
Hosszú éveken át végig csak reméltem
Hittem az igazban, így hát túléltem

Örökké kínozta a tudat
De az arc egy rejtett adat
A szív darabokban hever
Bár lépnem kell, amíg csak ver

Lassan lejár az időm, hazamehetek
Ennyi idő után ezzel mit kezdhetek?
Gyerekek – család – barátok várnak
Mit adhatok cserébe ennek a világnak?

Megtört, megfosztott lelkek körülöttem
járnak
Itt minden sír, még a tárgyak is fáznak
Kiléphetek a szabadba, ez így mit jelent?
Egy darab a szívemből örökre tönkre
ment

Talán nincs is jövő
Hisz önmagad vagy az idő
Lassan lejár az időm, hazamehetek
Eltelt az élet, semmit sem tehetek.

— — —

Erő, Lelki erő!

Kedves Testvéreim! Nagyon jó téma került szóba, személyesen is átestem a gyon jó téma került szóba, múltban! Visszagondolva a erről naphosszat lehetne beszélni! Kezdjük kivesézni a régi önmagamra sajnós volt olyan időszak a fiatal élettemnek, amikor az erőmet, mármint a testi erőmet rosszul használtam ki. Más emberek bántalmazásában lettem az örömet, azt gondoltam, legyőzhetetlen vagyok! Igen ám, de úgy hozta az élet, hogy egy napon belefutottam egy emberbe, aki komoly meglepetést okozott! Ezután átértékeltem az életemet, a tetteimet, és ráébredtem arra, hogy Isten megmutatta azt, hogy mindenkinél van erősebb ember! Amióta leszámoltam a régi önmagammal, sokkal jobban érzem magamat. Hála a Jóistennek, ma is megadatik nekem a testi erő, viszont nem alkalmazom embertársaim ellen, ma már csak a munká- ra és a testem edzésére, karbantartására fordítom az erőmet. Ezt leginkább a Jóistennek és a megtérésemnek köszönhetem! Isten nélkül ma is ugyanaz a rossz, erőszakos ember lennék, mint régen voltam!

Kívánom minden embertársamnak, hogy tudja jóra használni az erejét!

A Jóisten áldjon meg mindannyiunkat!

Tapasztalatból mondom ezt, ugyanis ezen a dolgon

Red Fox

Ajtók mögött

„A válás elkerülhetetlen – gondolta. A fia miatt van szükség rá és önmaga miatt, ha meg akar még menteni valamit korai felnőtt korából. A férje részeges. Indulatos természete van, minél többet iszik, annál kevésbé tudja fékezni. Addig bírta ezt a tönkrement házasságot, ameddig lehetett.”

Stephen King, A ragyogás

A következő mesét azoknak a nőknek, anyáknak ajánlom, akik nem tudnak, nem mernek kilépni bántalmazó párkapcsolatukból. Önmagukért sem és gyermekükért sem.

Biztosan sokan ismerik azt az érzést, ami az ember zsigereiben ébred, majd szétáradva az egész testet megbénítja. Ez az érzés a félelem. Ahol pedig a félelem állandósul, ott a lélek elveszíti önállóságát.

Zoltán még talán tíz éves sem volt, amikor megismerkedett ezzel az érzéssel.

Egy külvárosi kocsmában történt az egész, '84 nyarán. Ez nem sokkal anyja, Magdi és nevelőapja, József esküvője után történt, illetve röviddel az után, hogy Magdi elvetélt. Persze ő erről a vetelésről semmit sem tudott akkoriban. Legfeljebb csak annyit érzékelt a küszöbön álló változást, hogy József később járt haza a munkájából, és egyre többet kiabált velük.

De akkor, ott a kocsmában, mit sem törődött ezzel! Élvezte az újdonság erejét, amit a késő estébe nyúló kimaradás jelentett neki. Azelőtt soha nem maradhatott kint sötétedés után. Anyja, ha le-

leengedte a lakótelepi játszóra, következetesen sötétedés előtti időpontban határozta meg a hazajövetelt. És ezen a szigoron az sem enyhített, hogy már jó egy éve hárman, mint egy normális család, éltek együtt.

Azon az estén az sem számított, hogy hány kólát ivott meg, és hány érmét szórt bele a korabeli zenegépbe. Magdi – egyedülálló anyaként – szerény körülmények közt nevelte őt, és ebben a világban a kóla luxusnak hatott volna. Bár az is igaz, hogy amióta hárman éltek, több minden került az asztalra, de akkor sem volt szokás szórni a pénzt, hiszen a részletre vásárolt bútorok havi törlesztése elvitte a családi büdzsé jó részét.

Este tíz körül viszont kezdett oszladozni a rózsaszín köd, és Zoltánra hirtelen rászakadt az éhség és a fáradtság. Nem akart több kólát, sem érmét a zenegépbe, csak haza akart menni. Nyűgösen csatlakozott hát az anyjához, aki már korábban kérlelni kezdte Józsefet, hogy induljanak haza.

Duzzogva fogadta nevelőapja rendreutasítását. És – bár tíznek mondta már magát – még csak egy gyerek volt, részeg emberrel sem volt még dolga. Így nem is tudhatta, hogy minden egyes dacos mozgulata, mimikája, csak olaj a tűzre.

Élete első pofonja akkora volt, hogy székestől eldőlt. Először nem is értette, hogy mi történt vele, miként került a kocsmá padlójára. Szédült. Az egész kocsmá a bámuló emberekkel együtt forgott körülötte. Bal orcája égett ugyan az ütés erejétől, de a könnye inkább az ijedtségtől és a szégyenkezéstől eredt meg. Majd, miután az anyja visszasegítette az asztalhoz, meglátta nevelőapja szemében azt a részeg dühöt, azt az állatias, könnyörtelen agressziót, melyet az elkövetkezendő években annyiszor látni fog még.

„Traumatikus élményt bármi-

kor átélhet az ember, és ezek hosszabb-rövidebb ideig hatnak is rá. A legsúlyosabb, életre szóló traumák azonban a gyerekeket érik. Egy gyereket három dolog traumatizálhat: az erőszak, a megszégyenítés, és a szeretet hiánya.”

(Haller József: Miért agresszív az ember?)

Magdi még négy éven át képtelen volt kiszállni a bedőlt házasságából. Vetélése után többé már nem esett teherbe. Talán emiatt érezhette magát bűnösnek, és bocsátotta meg újra és újra József iszákosságát és bántalmazását. Ezen négy év alatt eltűnt a vonzó, harmincas nő, aki egykor volt, és elszállt belőle az a tűz, ami annak idején, egyedülálló anyaként úgy hajtotta lakásszerzésre, gyereknevelésre.

Csonttöréssel, idegösszeroppadásokkal a kórházakat járta, és/vagy sötétített szemüveg, hosszú ujjú garbó mögé rejtette kék-zöld foltjait.

Amikor kimondták a válást, Magdi 37 éves múlt, de hatvannak látszott. A mentális állapota miatt pedig többet nem vállalhatott munkát.

Zoltán ezekben az években nagyon sokat szenvedett a szeretet hiányától. Anyját vagy a kórházakban találta, aki volt, hogy meg sem ismerte, úgy begyógyaszterték, vagy otthon érte őt, amint a nevelőapjával veszekedtek valamin. Azok az alkalmak, amikor kettesben voltak, általában úgy teltek, hogy növekvő aggodalom-

család (11 emelet, 4 lakás/szint) élt az ajtajaik mögött, de hiába volt sok helyütt vér, jajszó, segítségkérés, egy sem nyitott ajtót vagy kopogott a másakra.

A koravén Magdi, válása után teljesen bezárkózott, szinte ki sem mozdult a lakásból. Sokáig még a fiával maradt, majd beköltözött egy otthonba. Később ott halt

hogyan az első pofon után jönni fog a második, a második után a harmadik és így tovább. Nincs megál-lás. A vége pedig vagy egy tragikus főcím az esti híradóban vagy egy olyan sors, mint Magdié és Zoltáné.

Hát tegyék meg még ma! Ön-magatokért, gyermekeitekért.

mal figyelték az idő múlását, hogy József mikor és mennyire részegen tér haza a kocsmából.

Testi erőszaktól is szenvedett, de az elől sokszor elfutott, és volt, hogy napokig haza sem ment. Zoltánt legjobban és legmélyebben a megszégyenítés érte. Nevelőapja, gyermektelensége miatt érzett dühében őt használta durva szavai céltáblájául. Lehordta a létező összes szitokkal a vér szerinti ap-ját, annak kapcsolatát Magdival, és Zoltán fogantatását, létezésének jogosultságát.

„A megszégyenítés ugyanaz a léleknek, ami fizikai erőszak a testnek. Senki sem élhet azzal a tudattal, hogy értéktelen, ha pedig megpróbálják ráerőszakolni ezt a gondolatot, kénytelen védekezni.”

(Haller József: Miért agresszív az ember?)

Zoltán és anyja története is nagyon jól mutatja a '80-as és '90-es évek lakótelepjeinek közösségi politikáját: Lépcsőházanként 44

meg.

Zoltánól fiatalkori bűnelkövető lett, majd a korai felnőtt éveiben szenvedélybeteggé vált. Életvite-lével mindig a periferián mozgott, még egy szerencsétlen és kiszol-gáltatott véletlen úgy nem hozta, hogy egy rámozduló piás, agresz-szív embernek kioltotta az életét. Életfogytiglant kapott érte.

„Az emberi agresszióknak sok-szor nem célja van, hanem oka: agyműködési zavar, élettani/érzelmi gátak hiánya...”

(Haller József: Miért agresszív az ember?)

Szomorú sors Magdié, de még szomorúbb Zoltáné, aki tízévesen még nem választhatott. Ez anyjá-nak volt a dolga, felelőssége. Éppen úgy, ahogy ma is az ilyen helyzetbe belesodródó egyes nők-nek, anyáknak.

Ezzel a mesével azt akarom üzeni nekik, hogy szálljanak ki még ma a bántalmazó kapcsola-tukból. Tudomásul kell venni,

„Nézd, a fénykép álmodat rejti
egy csók, egy nyár, egy kert...
most lángban álló múlt.

Nézd, mint Napfény-hercegnő:
szemedben hit, remény, erő,
ma szörnyű átok sújt...

Fogy az idő, bezár egy ajtó-,
titok a vér, a könny, a jajszó...
Ölel a bűn, a csókja fullaszt,
legyen erőd, vagy el sem bújhatsz
már...
soha talán...
Itt száz reményed máglyán ég,
ez a tűz széttejt!-Vagy elszöksz
már,
vagy elmerül a nyár...

Félsz, és fényed halvány láng,
a szíved száz szilánk...
de lesz, 'ki óv és véd.

Csak szólj!-
a cinkos csönd kirabol-,
a sorsod másról szól,
lesz új világod még.

Fogy az idő...

Sírsz, álarc mélyén sírsz,
világ végét hívsz...
Csoda nincs, csak szép és jó-,
van a fény, a gyógyító...
érezned kell!

Fogy az idő....a tűz széttejt!
Mondd, 'mért tűrnéd?
Bárhon élsz, majd rád talál:
mert nem felejt a nyár..."

Zséda: Ajtók mögött
Zene: Létvay Ákos
Szöveg: Valla Attila

Zsolt

Aranymisés leszek

Június hónap a papszentelések és papi jubileumok időszaka. Ahogy a házasság 25. évfordulóján van ezüstitakodalmam, 50. évfordulóján aranylakodalmam, úgy a papi jubileumkor van ezüst-, illetve aranymise.

Papszentelés előtt jelmondatot választottunk. Én Lk.4,18-at választottam: *"Elküldött az Úr, hogy örömhírt vigyek a szegényeknek és szabadulást a foglyoknak."*

Hosszú út áll mögöttem. Szeretnék visszatekinteni életemre a papi hivatás alakulásának szempontjából. Hatgyermekes, vallásos családból származom. Kiskorunktól fogva rendszeresen jártunk templomba. Bátyám ministrált is. Úrnapiján az iskolásoknak elfogadalmat adtak, így nem tudtak részt venni a körmeneten. A sekrestyés édesanyámat kérte, hogy engedjen csengetni a körmeneten. Ötévesen örömmel vállaltam. Attól kezdve ministráns lettem. Zdiarszky László káplán atya nagyon jó pap volt. Foglalkozott, játszott, kirándult velünk. A bencés gimnáziumban tanultam Győrben, akkor ő Győrben volt lelkész. Gyakran találkoztunk, beszélgettünk a papi hivatásról is. Maradandó élmény volt, amikor először felvitt a szemináriumba. A csendes folyosón csak a reverendák suhogását lehetett hallani. Pap barátja kedvesen fogadott. Lajcsi! Kacsingat a szeminárium felé? - erre igent tudtam mondani. Egy alkalommal hallottam énekelni az

50 kispapot a székesegyházban. Megfogalmazódott bennem a vágy: de jó lenne köztetek lenni! Érettségi után jelentkeztem, felvettek, és hamarosan megkaptam a katonai behívót is. Egy hónapos aszónai alapképzés után Lentibe kerültem. Jó próbatétel volt két évig a másként gondolkozó férfiak között lenni. Volt egy fiú, aki érdeklődött Isten után. Jókat beszélgettünk, és eljutott a hitre. Ez nekem megerősítés volt a papi hivatást illetően. De éreztem, hogy valami hiányzik. Fél évig nem engedtek kimaradásra. Amikor karácsony előtt sikerült kimenni, elmentem a templomba, meggyóntam, megáldoztam. Akkor jöttem rá, hogy mi hiányzik – ki hiányzik – JÉZUS. Leszerelés után boldogan mentem a szemináriumba. Megható volt a beöltöztetés, amikor a zakót, a nyakkendőt felváltotta a reverenda és a fehér kolláré. Az első év a beilleszkedésé volt. Másodikban postás, harmadikban osztálybizalmi voltam, negyedikben az elsősöket bízták rám, ötödikben pedig főduktor lettem. Tartottam a kapcsolatot a tanárok és a kispapok között.

Szentelés után Árpásra kerültem. Nagyon jó főnököm és egy kedvesnővér volt ott. Sokat imádkoztunk együtt. Két év után kerültem Győrbe a Szent Imre plébániára. Féltem a városi fiataloktól, de öt év alatt a legkedvesebb helyemmé vált. Óriási lelki igény volt az emberekben. Jó főnököm és káplántársam volt. Megbeszéltük, beosztottuk a szolgálatot. A kórházi beteglátogatás új feladat volt. Szívesen végeztem. Rövid ácsi és tatányai káplánság után plébános lettem Nagyigmándon, majd Bábónára kerültem. Itt is nagy volt az érdeklődés Isten után. Négy év után dőri, majd rábapordányi plébános lettem. Ott hoztam létre a Máltai Szeretetszolgálat helyi csoportját. Feladatunk a rászorulóknak megsegítése volt, nemcsak Magyarországon, hanem Kárpátalján

is. 2000-ben helyezett püspök úr Mosonba, ahol 7 évet töltöttem el. Itt kezdtem foglalkozni a szenvedélybetegekkel. Plébánosként mindenhol feladatam volt a templom, illetve a plébánia felújítása. Önként jelentkeztem kárpátaljai misszióra öt évre, ahol a hit, a nyelv és a család védelme volt a feladatam. Láttam a szegénységet, de mély hitüket és áldozatos szeretetüket is.

Hazatérve, püspök úr Sopronkőhidára helyezett fegyházlelkésznek. Szerettem ezt a kihívást is. Hét évet töltöttem el ebben a szolgálatban. Elődöm egyetlen feladatot hagyott rám: SZERESD ŐKET! Ezt próbáltam megvalósítani. Türelmesen meghallgattam őket. Nem kérdeztem meg, hogy mit tettek, hány évet kaptak, csak azt, hogy mikor szabadulnak. Aki akart, járhatott misére, hitoktatásra, Bibliakörre. Részt vettünk az országos imanapokon. Kétszer voltunk Mátraverebély-Szentkúton lelki napon. Rendszeresen benevezünk az országos Bibliaversenyre.

Amikor 70 éves lettem, abba maradt ez a szolgálat. Levélre kerültem plébánosnak. Hozzám tartozik Hegyeshalom és Bezenye is. Itt is részt vettem a templomok felújításán. Mikor 75 éves lettem, be kellett adnom püspök úrnak a nyugdíjazási kérelmemet. De nyugdíjasként szeretném folytatni a szolgálatot Levélen és Hegyeshalomban, leadva Bezenyét, mivel az van a legtávolabb.

Június 19-én lesz pappá szentelése 50. évfordulója. Szeretném megünnepelni híveim és rokonaim körében. Újmisés jelmondatom valóra vált: örömhírt vittem a szegényeknek és lelki szabadulást a foglyoknak. Szívem tele van hálával Isten meghívásáért, a sok lelki öröméért, a speciális szolgálatokért. Öröm számomra, hogy annyian igénylik ma is papi szolgálatomat.

Köszönettel: **Lajos atya**

Az utolsó szó jogán

...és boldogan éltek, amíg meg nem haltak. Jó tett helyébe jót várj. Meg hasonló közhelyek. Mondhatnánk, egy frászt, az élet nem ilyen. De a meséink tele vannak reménységgel. A lányaink királylányok, akik szeretik apjukat és férjeiket; a fiaink legkisebb királyfiak vagy szegénylegények, akiknek jó a szívük, ezért minden sikerül nekik. Ki szeretne olyan mesét, ahol a gonosz nem bűnhődik meg és a jó nem nyeri el a jutalmát? Persze a gyerekek is tudják, hogy Meseország az Üveghegyen meg az Óperencián túl van, vagy réges-régen egy messzimesszi galaxisban. „A gyermekek ártatlanok és szeretik az igazságszágot, legtöbbünk azonban bűnös, és jobban szereti az irgalmat.” (G. K. Chesterton) A mesék világa igazságos, de a való élet ennél több: itt van megbocsátás, irgalom és újrakezdés.

A remény a jövőre irányul. Lehet, hogy homályos, lehet, hogy semmit nem tudunk róla, mégis „lelkünk biztos és szilárd horgonya ez, amely a függöny mögé ér” (Zsid 6,19) A remény tettekre sarkall, a reménytelenség a (lelki) halál. Az értelmetlenség. Remény nélkül nem lehet élni.

Ugyanakkor a remény szabadon hagyja a másikat. Megadja

neki a választás lehetőségét. Remélhetek csodát, de ha nem kapom meg, és emiatt csalódom Istenben, az nem remény volt, hanem követelés. Nehéz a másik ember, és főleg Isten szabadságára bízunk magunkat. Nekem legalábbis nehéz. Nem mindig tudom elfogadni, hogy Isten jobban tudja, mint én. Ha nem menti meg, ha nem gyógyítja meg, ha nem gyógyít meg, annak oka van. Csak el kell hinnem, hogy nem értelmetlen, és ezt a legnehezebb. Személyes életemben is jelen van a betegség, élethosszig tartó, gyógyíthatatlan, de nem halálos. Régen gyakrabban összetörtem, és sokat kérdeztem a miértekre. Sötétben tapogatóztam, Isten létét is kétségbe vontam. Aztán arra jutottam, hogyha nincs ennek értelme, én beleőrülök. Tehát kell lennie, hogy meg tudjam őrizni a józan eszemet. De ha van, azt csak Isten adhat, tehát kell lennie Istennek.

Egy apáca a buszmegállóban a remény embere kettős értelemben. Egyrészt remény arra, hogy jön a busz, ez a mindennapjainkat átszövő reménykedés. Másrészt remény arra, hogy van Isten, ez a természetfölötti remény, mely csak hittel lehetséges. De habitus nélkül is lehet reménnyel teli az életünk.

Két barátomról szeretnék írni, akik számomra a remény emberei voltak. Nem azért, mert Nobel-díjat kaptak vagy megnyerték a maratont, hanem azért, mert teljes erejükből küzdöttek. Ez a küzdelem a remény maga, a remény, hogy attól függetlenül van értelme az életnek, a szenvedésnek, a betegségnek, hogyha látszólag kudarc is a vége.

Egyikük egy szerzetes, hívjuk most Márknak. Márk atyát 5 évvel halála előtt ismertem meg, akkor már pajzsmirigyrákos volt, és tanúja lehettem lassú haldoklásának. Mindig azt mondta, ha meghal, Szűz Mária egy tálca mákos süti-vel várja a mennyben. Minden létező kezelést és kísérleti diétát ki-

próbált, ő tartotta a lelket sok érte aggódó emberben. Mikor már nagyon rosszul volt, megállt imádkozni a Mária-szobor előtt, és csak annyit mondott: „Na, Szűzanyám, darálhatod a mákot.” Az ő élete hatalmas példa számomra abban, hogy nem kell magunkat túl komolyan venni, még egy tragédiában sem.

A másik egy középkorú édesapa, hívjuk Álmosnak. Álmost 6 évig ismertem, már amikor mellé sodort az élet, mondta, hogy leukémiás. Akkoriban sokat jártam beteglátogatóként a járóbeteg onkológiára, tudtam, hogy ez úgy működik, hogy a páciens megkapja az infúziót, 2-3 hétig gyenge, hány stb., majd kezdődik előlről. Ez az ő életében is így ment, de a

szabad 2-3 hetében futott, biciklizett, túrázott. Végül a leukémia nyert, nem olyan régen ő is elköltözött.

Életüket mindketten legyőzöttként fejezték be látszólag. Ahogy Jézus is a kereszten. Egyszer azon gondolkodtam, mi ebben a megsemmisítő halálban a remény? Mintha Jézus maga válaszolt volna: Harmadnapra feltámadok. Nem a halálé az utolsó szó.

„Egy felnőtt keresztény számára a nagy dráma már végbement: 'Krisztus meghalt, Krisztus feltámadt, Krisztus újra el fog jönni.' Ha a győzelem biztos, ahogy Boenhoffer állította, nem kell nagy hűhót csapni. Jóllehet a templom leégett, a pénztáros megszökött a pénzzel és az egyik pap nemet változtatott, mégsem kell aggódni: Krisztus feltámadt a halálból.” (Timothy Radcliffe OP: Isten éltet)

Réka

Ne félj, remélj!

Van evilági remény és túlvilági. Az evilágit első sorban a saját viselkedésem, tetteim befolyásolják, de erőteljesen beleszólnak a körülmények, lehetőségek is.

A túlvilági sorsomat is az én döntéseim határozzák meg, de szerencsére a másik oldalon ott van Isten megbocsátó, elfogadó szeretete. De Isten senkit sem tud és akar betuszkolni a mennyekbe, aki nem őt választja. Aki egy életen át gyűlöletben él, az mit is kezdene egy Szeretet-Országban?

Szóval, ciki van, mindenképpen a mi térfelünkön pattog a labda. Reménytelen sorsunk fő okozója és munkálója, mi magunk vagyunk!

Azt mondják, hogy fogadjam el, amin nem tudok változtatni, változtassak, ahol van lehetőségem és adjon az Isten bölcsességet, hogy meg tudjam különböztetni a kettőt. Ne hadakozzak ott, ahol tuti falakba ütközöm, viszont mindent tegyek meg azokban a helyzetekben, ahol viselkedésem kicsit is javíthat a kilátásaimon. Na azért nem mindent! Mert ha csalással, hazugsággal tudok előrébb jutni, annak hosszú távon meg lesz a börtje, megütöm a bókám rendesen.

Azt mondják, a börtönökben rossz emberek vannak. Azt gondolom, hogy kint és bent is vannak egyaránt jó és rossz emberek. S amit jó az eszünkbe vésni, hogy a jó emberek is „megrosszulhatnak”, viszont a rossz emberek is megjavulhatnak. Isten bízik bennünk! Mindenkit meghívott országába. Nem csak halálunk után, hanem már életünkben! Olvasd csak el a boldogmondásokat Máté evangéliumának 5. fejezetéből. Nem az van benne, hogy majd boldogok lesznek a tisztaszívűek, irgalmasok, békeszeretők stb., hanem már **most** boldogok. Akár van rács körülöttek, akár nincs! Arról nem is beszélve, hogy pl. egy szenvedélybe-

teg már idekint berácsolja magát, hiszen nem ő irányítja az életét, hanem a vágy, hogy kielégítse az alkohol-, drog-, szex-, pénz- stb. igényét.

Csokonai azt írta, hogy a remény „csalfa és vak”. Hát bizony, néha elrugaszkodunk a realitásoktól. Biztosan nem leszek már korcsolyában olimpikon, a világ legjobb fazekasa, vagy Miss Hungary a szépségversenyen. Ezért érdemes néha barátokkal beszélgetni arról, hogy hol látnak esélyt arra, hogy fejlődjek, jobbá váljak. Külső szemmel néha világosabban látható, hogy hol vannak elakadásaim, s mit lehetne tenni, hogy túljussak rajtuk.

En például nagyon hirtelen ember vagyok. Ez néha jó, mert gyorsan tudok reagálni a történetekre. De többnyire elég veszélyes, mert megbánthatok másokat, s akkor megfagy körülöttem a levegő. Anyukám azt mondta, hogy számoljak tízig, mielőtt megszólalok. Férjem már együttjárásunkkor

gyakorlatoztatott, hogy ne mondjam el azonnal, ha valami – egyébként nem fontos – hírt hallottam, próbáljam jobban uralni azt, hogy mikor és mit mondok. A Lélek azt mondja, hogy próbáljak belhelyezkedni annak a helyzetébe, akivel szemben állok, s akkor megérzem, ha bántó szó akar kibukni belőlem.

Van egy barátom, aki igen gyakran ledorongolja a feleségét társaságban. Nem is veszi észre! Azt kérte, hogy üljek mindig mellette és rúgjam bokán, ha ingerülten szólna az asszonyra.

Valljuk be, nem könnyű elviselni, ha szembesítenek vélt jóságunkkal és valós hibáinkkal. Nem vesszük jó néven, ha „beszólnak”. Pedig innen kezdődhetne igazán önmagunk építése: falainktól és álarcainktól való szabadulásunk és arcvonásaink isteni mivoltának újra felfedezése.

Én nagyon hiszek abban, hogy mindannyiunknak van lehetősége a jelenleginél legalább egy kicsit, vagy nagyon is jobb életre, bárhol is vagyunk! Halálunk után meg? Jézus azt mondta, hogy „Atyám házában sok hely van”, meg hogy „elmegyek és helyet készítek számotokra”. Hát akkor, ha arany trónus nem is, de legalább egy hokedli nekünk is jut majd abban a tökéletes országban, ahol tartósan boldogok leszünk Istenünk közelében.

Hát akkor vagy itt, vagy odaát találkozunk!

Szeretettel: **Geszténye**

Remény

Számomra a remény, a jövőbeli világosságot jelenti. Fényt, ami megvilágítja az utam, amin járnom kell. Reménykedni egyet jelent a jövőbe tekintés képességével. Akinek reményei vannak, annak céljai is vannak. Célok, amiket kitűz maga elé a reménykedő ember, hogy aztán lépésről-lépésre haladjon feléjük. Hiszem, hogy a reményeket a Hit váltja valóra.

A Hit a reményeink mozgatórugója! Hitünk, amit az Égi Gondviselés Szerető Fátylába, Istenbe helyezünk. Mert a Hitünk az, ami valóra váltja a reménye-

inket. Mert a mi Szerető Istenünk tudja a mi rendeltetésünket! Tudja és ismeri azt az utat, amin járnunk kell. Így, amikor egy célt tűzök ki magam elé, mindig kérem a Jóisten áldását rá. Biztos nyugalomban lehetek, mert tudom, hogy azokat a terveimet, amik az Ő szándékával is egyeznek, támogatja! A remény számomra egyet jelent a soha fel nem adás képességével! Hogy történjen bármi, legyen bármilyen ködös és átláthatatlan is az út előttem, ha a reményeim Istenbe helyezem, nincs mitől félnem az életben! Hogy lehetnek akár borzalmasan ijesztőek is a körülmények, én ezek ellenére pontosan tudom, hogy Isten a javamra fordítja azokat! Mert olyan sziklaszilárd hittel tekintek az Égi Gondviselés Mennyei Igazságára, hogy semmi, de semmi körülmény nem vonhatja el a figyelmemet és nem tántoríthat el a céltól, mert biztonságban érzem magam Isten Szeretetében! Számomra, aki megjárta már sokféle utat ebben az életben, az Égi Gondviselés tiszta tükrén keresztül átélt számtalan csodás pillanatot, egyetlen bizodalom van, ami a legsötétebb órákban is kristályfényű, szikrázóan ragyog a lelkemben... A bennem örökké élő és reménykedő gyermeki lélekláng tudja, hogy minden, de minden út amit, Hitben járunk, amiben Istenhez fohászkodunk, amiben az Ő Szeretetében járunk, elvezet majd az örök forráshoz, a Mennyei Otthonunkba!

Csillag Melinda

PÜNKÖSDI SZÓKERESŐ

1.		1. Használhatatlan a pohár
2.		2. Nem vak
3.		3. Teljesen, egészen
4.		4. Jézus törvénye
5.		5. Öreg
6.		6. Mágneses, régies szóval
7.		7. Találkozás becézve
8.		8. Filmet a gépbe helyez
9.		9. Adnak neki
10.		10. Faj a Gyűrűk urában
11.		11. Mennyiségi egység
12.		12. Halvány sárgásbarna

A rejtvény megfejtése után a kiemelt sorban egy közelgő, húsvéthoz kapcsolódó ünnepünkről tudhatunk meg fontos információt.

Az erőtelen helyzetekben erőt kapunk...

„Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtelenség által végeztetik el.” (2Kor.12:9)

Amikor gondolatban végigjáróm az életem eddig megtett útszakaszait, azt tapasztalom, hogy az erő sokszor harcot vívott az erőtelenséggel. Vannak, akik saját erejükben bízva vallják, hogy azzal mindent le tudnak győzni. Akkor vajon miért vesz rajtuk erőt sok esetben az erőtelenség? A felnőtté válásomig végigkísérhettem az erő és az erőtelenség küzdelmét a szüleim életében. Édesapámra úgy emlékszem vissza, mint az erő megtestesítőjére. Bevallom, sokszor büszke is voltam rá, és szerettem volna azt az erőt birtokolni, amellyel ő rendelkezett. Azt gondoltam, hogy az ereje legyőzhetetlen, aztán amikor összetalálkoztam egy másik, szintén ezt valló embertársával, olykor bebizonyosodott, hogy az ő ereje is véges, és vannak még nála erősebbek is, akik legyőzik őt.

Egy-egy ilyen „találkozás” al-

kalmával olykor szüksége volt orvos segítségére is ahhoz, hogy ismét ereje legyen. Ezeket látva már nem vágytam arra az erőre, amellyel az emberek legyőzik egymást, és testileg-lelkileg fájdalmat okoz-

nak a gyengébb embertársuknak. Menekültem attól az erőtől, amely édesapám birtokában volt, ám a nevelési programjában, íratlan szabályként ott szerepelt, amit annyiszor hallottam tőle, „Olyan erős vagy, mint apád, meg tudod csinálni!” Ezt teljes meggyőződéssel mondta annak ellenére, hogy időnként cserben hagyta az ereje. Én mégis abban reménykedtem, hogy egy-egy ilyen „erőpróba” után győz a józan paraszti ész, ahogyan szokták mondani, de sajnos nem így történt. Sok idő telt el, amíg megérkezett az oly régen várt változás a családuk életében. Édesanyámra visszaemlékezve azt láttam, mintha legyőzné őt édesapám ereje. Példértékű volt a türelme és a szeretete. Akkor nem értettem, miért van szeretet a szívében, amikor a haragot kellene az útjára indítania, ami felbontaná a házasságkötése fogadalmát, mely így szólt „holtomiglan-holtodiglan”. Nem fárad már bele, és nem csügged el? Halmozódtak bennem a kérdések, de nem kaptam rá választ, mert nem ültem le vele, hogy megbeszéljük. Annak tulajdonítottam, hogy félelemből nem tesz semmit, és gyengeségből nem akar változtatni ezen a helyzeten. Majd az idő múlásával, a korban való előrehaladással megértettem és felismertem, hogy amit én erőtlenségnek gondoltam, az egy Istentől kapott erő volt, így tudta türelemmel elhordozni a látszólag nehéz helyzeteket. A rosszat jóval győzte le, a türelme és szeretete változást hozott a családi életünkben. Elmaradtak az úgymond „erőpróbák”, és békesség költözött a házba. Majd édesapám a halála előtt sírva mondta el, hogy mennyit jelentett neki az a szeretet és türelem amit akkor kapott. Tudta, hogy nem jó példát mutat számunkra, de még sem volt elég ereje a változásra. Édesanyám pedig bevallotta, hogy azért nem hagyta el őt, mert hitte, hogy Isten segítségével legyőzi azt az agresszív erőt, amely akkor munkálkodott. Azt az embert látta benne, akinek szüksége van az Isteni kegye-

lemre ahhoz, hogy változás jöjjön az életébe. Ezért maradt hű az esküvőn tett fogadalmához. Az emberi erő alárendelte magát az Isteni erőnek, mint ahogyan az nálam is megtörtént. Egy súlyos betegség tette ki a stopláblát annak az erőnek, amellyel száguldoztam a világozatos útvonalán. Ez a nehéz helyzet arra kényszerített, hogy az Istenhez

vezető úton haladjak tovább, amely az erőtlenségemben megerősített. Hiszen az emberi erő az életünkben nem állandó, hanem fogyatkozik, az évek múlásával veszítünk belőle, vagy éppen egy betegség is megálljt parancsolhat neki. Az Isten ereje viszont állandó, nála nincs változás. Ám az Isteni erő akkor tud érvényesülni, amikor a mi erőnk irányításáról lemondunk és átadjuk a lehetőséget a mennyei Atyánknak. Sokszor talán a neveltetésünkben adódóan bízunk a magunk erejében, ennek az a veszélye, hogy találkozunk egy nálunk erősebb emberrel, és akkor majd legyőzté fogunk válni. Ne várjuk meg, amíg ez megtörténik velünk. Ha attól tartunk, hogy a világ szemében erőtlenné válhatunk, arra is gondoljunk, hogy Isten az erőtlenségünkben tesz erőssé bennünket, az Ő természetfeletti ereje által.

„Azokat választotta ki az Isten, akik a világ szemében erőtlének, hogy megszégyenítse az erőseket.” (1Kor 1,27)

Szeretettel: Éva

Jézus szíve érted is dobog

Jézus! Sokszor gondolkozom azon, miért nem akarnak téged olyan sokan megismerni? Talán mert úgy gondolkodnak rólad, ahogy én régen! Igaz, téged közel engedni veszélyes! Mert talán meglátok magamban olyan dolgokat, amiket nem akarok!

Nekem te ne mutass tükröt! – így gondolkodtam rólad!

De aztán mégis, amikor eljött a találkozás, szemtől szemben, csak mosolyogtál rám! Csodálkoztam, mert elmaradt a szembesítés, a bűneim rám olvasása, az ejnye-bejnye, a haragszom rád. Felém nyújtottad szegektől átyuggatott tenyered, és ahogy beleláttam lüktető szívedbe, ott találtam magam.

Itt már nem voltak szavak. Ez a szív értem dobog? Ez most komoly?

Figyelj Jézus, hányszor űztem gúnyt belőled? Kicsit sem érdekelt soha, miről mi a véleményed!

Erre most itt állsz előttem kitért karokkal, értem dobogó szívvel, és azt mondd, hogy soha nem mondtál le rólam?

Úgy látom Jézus, még most sem érted! Belül leprás vagyok, nem látod milyen koszos a lelkem?

De nem tudtalak kihozni a sodródóból! Álltál, mosolyogtál, kezdetet továbbra is széttárva tartottad, s nekem nem maradt más választásom, mint a karjaidba vetni magam! Itt értettem meg, hogy Te valóban a bűnösökért jöttél!

Ennek már 10 éve.

Azóta meggyógyultam, és nincs olyan nap, hogy ne jutna eszembe, ez az Istenember nekem szurkol, hisz azóta egy csapatban játszunk!

S te, aki olvasod ezeket a sorokat, tudd, hogy egész lényed ott dobog Jézus szíve közepén!

Kriszta

„...hivatástok is egy reményre szól”

2015 óta nevelőszülőnek készülök – eddig beteljesületlenül. Ez a remény nagy játéka. A szándék megszületése után néhány hónapot várva 2016-ban jelentkeztem először nevelőszülőnek – azaz olyan személynek, aki nehéz családi helyzetből kiemelt gyermekeknek ad otthont saját házában foglalkoztatás jogviszony keretében, tehát fizetésért.

Az első jelentkezésem egy nagy IGEN-t jelképezett, semmi más. Hogy igen, ezt a hivatást szeretném. Tervek, fizikai és lelki felkészültség nélkül, első kisfiammal várandósan jelentkeztem. Mondanom sem kell, Istennel se konzultáltam, hogy vajon ez-e a terve az életemre vonatkozóan. El is utasítottak. Annyit azért sikerült megtudakolnom a szolgálattól, hogy azt tanácsolják: semmiképp se vessem el a gondolatot, csak vár-

jak alkalmasabb időre.

2023-ig vártam. Ekkor úgy láttam, az idő alkalmas, két fiam volt már, nagyobb házban éltünk, több szoba rendelkezésre állt a leendő nevelt gyermekek számára. Racionálisan átgondolva minden rendben volt, de Istent továbbra se vontam be igazán az ügybe. A sok év alatt mindössze néhány ima hangzott el az új hivatásomért, és férjemmel is igen keveset beszélünk róla. Mindezekkel együtt a jelentkezésem után az alkalmassági vizsgálaton átmentünk. Óriási öröömre a tanfolyam is elindult, azonban kiderült, hogy ezúttal kislánnyal vagyok várandós. Boldoggá tett a hír. A legnagyobb örömet azonban az jelentette, hogy nem lehetetleníti el egyik várako-

zás a másikat, és várandósan is folytathatom a tanfolyamot, le is vizsgázhatok. Aztán a baba születése után egy évvel újra megvizsgálják az alkalmasságunkat, és érkezhetsz hozzánk a várva várt gyermek. Nem így lett.

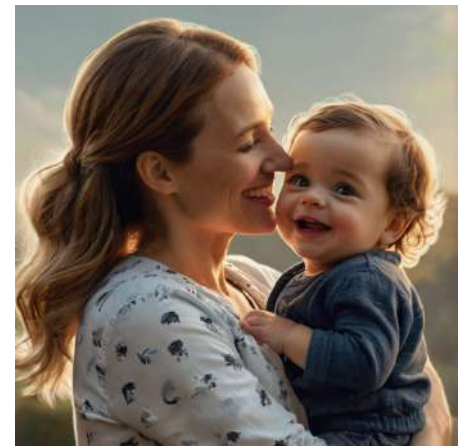
Elkezdtem a tanfolyamot, amiről hamarosan lemorzsolódott egy-két résztvevő, aztán újrászervezték, és indítottak minket, és mielőtt levizsgázhattam volna, megszületett a kislányom, több mint egy hónappal hamarabb, koraszülöttként. Az egész addigi munkám repült a kukába. Semmilyen papírom nem lett arról, hogy én addig bármit is tanultam volna.

Ekkor kezdtem el komolyan imádkozni. Az a remény dolgozott a szívemben, hogy ha évek óta bennem van az együttérzés a nehéz körülmények között élő gyermekek iránt, akkor fel kell tennem a kérdést: honnan ez az együttérzés? Amire a válasz Istenig vezet vissza, hogy Tőle, csakis Tőle. Ha pedig Tőle, akkor Ő azt akarhatja, hogy ez az együttérzés gyümölcsöt teremjen.

Ez az erős belső megérzés adott lendületet, hogy vágjak bele újra. Szinte minden nap imádkoztam a küldetésemért, és próbáltam kifürkészni, Isten mit szól. 2024-ben ezzel a felkészültséggel jelentkeztem megint a szolgálathoz. Öröömöm keserűséggé változott, mikor hosszú várakozás után megkaptam a levelet: alkalmatlannak találtak minket a vizsgálaton. Vigaszt csak abban találtam, hogy átláttam, biztosan lehet a jövőben olyan fizikális állapota a családnak, amely sokkal alkalmasabb a szolgálatra, mint a jelenlegi, gyerekzsivajban gyakran megfáradt helyzetünk. Ekkor kezdett el a férjem is imádkozni a nevelőszülőségünkért, minden nap.

Az év ellankadtan ért véget; decemberben igazságtalan, csak részben igaz kritika ért a gyermekneveléssel kapcsolatban.

Egyedül maradtam. Ebből hogyan lesz nevelőszülőség? Elmentünk februárban egy keresztény konferenciára a férjemmel, és ott megdöbbenésünkre azt a prófécia kaptuk Istentől, hogy sikerülni fog, de egy másik szolgálatnál. Hogyan? Lényegesen könnyebbeknek tűntek a hétköznapiak 2025-ben, napról napra egyszerűbb a gyerekekkel. Így imádkoztam Istenhez: "Mikor jelentkezzek, Uram? Jelöld ki a napot!" És Ő jól érthetően kijelölte. Kijelölte, de aznap épp a védőnő kritizált. Nem körülöttem kezdtek esőfelhők gyűlni, hanem a fejemben. Kezdtem elhinni, hogy valóban nem vagyok megfelelő anya. És Istennek most van bátorsága alkalmasnak mondani az időt számomra? "...*elétek tártam az életet és halált, az áldást*

és az átkot! Válaszd az életet, hogy élj te is és utódaid is!" (Mtörv 30,19) Kínlódás volt igent mondanom. Negyedszerre is jelentkeztem, ezúttal másik szolgálathoz, és nem a magam bizonyosságával, hanem Isten bizonyosságával. A reményünk Benne volt. Az első vizsgálatokon megfeleltünk az elmúlt hetekben. Ilyen messzire még sosem jutottunk el ebben az ügyben.

Szent Pál szavait élelem: "Futok a kitűzött cél felé, az égi hivatás jutalmáért, amelyre Isten meghívott Krisztusban." (Fil. 3,14)

Zsóka

Remény a reménytelenségben

Az élet csupa reménykedés - legalábbis így gondolom - mert folyton reménykedtem, és ma is reménykedem valamiben. Kisgyermekként a vágyott játékok, ajándékok, az iskolában a jó jegyek, aztán a sikeres vizsgák, a nagy szerelem, a jó munkahely, a boldog házasság, az egészséges gyerekek, majd az ő boldogulásuk, és még számtalan dolog volt a reményeim tárgya. Sokszor megvalósult, de gyakran elmaradt, amiben reménykedtem. Néha pedig teljesen reménytelen helyzetbe kerültem. A legmélyebben akkor voltam, amikor a férjem hosszú betegség után meghalt. Nem tudom kifejezni, mennyire rossz volt az elvesztése. Nem kis időt, negyvenöt évet töltöttünk együtt. Közös terveztünk, és a fontos kérdésekben közösen hoztunk döntéseket. Osztottunk örömet és bánaton egyaránt. Bár nem volt tiszta idill a házasságunk, de a viharfelhők mindig hamar szertefoszlottak.

Magamra maradva, mintha elvesztettem volna az egyik feletem, és úgy éreztem, engem már senki nem fog annyira szeretni, mint ahogy ő szeretett. Csak a fájdalom, a keserűség, a gyötrő fizikai és lelki hiány maradt. Ott volt az önvád is, mert talán nem tettem meg mindent a gyógyulása érdekében, és biztosan nem voltam elég türelmes, szeretetteljes az ápolása során. Megrendített, megdöbbenett a halál ilyen közeli megtapasztalása. Valahogy nem csak a férjemet, hanem saját magamat is gyászoltam. Alig tudtam aludni, kime-

rültem, és szinte döntésképtelen lettem. Nehezen mozdultam ki, az autóvezetéssel is felhagytam, mert akkora stresszt jelentett. A televízió műsorait sem tudtam nézni, annyira értelmetlennek, üresnek tűnt minden. Attól tartottam, olyan depressziós leszek, mint az Édesanyám, amikor Édesapám meghalt. Édesanyámat végül, ahogy az orvosa mondta, a munkaterápia hozta ki a depresszióból, mivel a kisunokái körül napi feladatokat kapott. Nekem viszont az egy szem unokám elég távol élt. Gyászfeldolgozásról szóló könyv és internetes előadások segítségével próbáltam a kiutat megtalálni, az új, társ nélküli identitásomat felépíteni. Kicsit jobban is lettem, de még mindig tele voltam fájdalommal. Akkoriban már nem dolgoztam, és az lebegett a szemem előtt, hogy valami értelmes és hasznos elfoglaltságot kell keresnem, ami segíthet túljutni a gyász első, legsötétebb részén. Akkoriban találtam rá a Mécses Szeretetszolgálatra, és hamarosan levelezni kezdtem egy fogvatartottal. Levelezőtársam már a bemutatkozó levelében írt a Cursillóról, melyen a börtönben vett részt. Ezért mindig hálás leszek neki! Mivel nagyon dicsérte, én is jelentkeztem erre a rövid keresztény kurzusra. Ahogy ott megéreztem Isten határtalan szeretetét, sikerült megtennem az első lépéseket a gyászból kifelé vezető úton, és lassan-lassan kezdett gyógyulni a szívem. Akkoriban próbáltam ki, és azóta is minden este az imám végén a napomat átgondolva köszönetet mondok Istennek öt dologért, ami aznap történt velem, például egy jó beszélgetésért, egy sétáért a szép napsütésben, egy nyíló virágért, egy finom ételért, és így tovább. A kis esti gyakorlat hatására kezdtem újra meglátni a természet szépségeit, és megtalálni az apró örömeiket az életemben. A levelezés, a rokoni, baráti és közösségi

beszélgetések, a közös programok mind sokat segítettek. A legfőbb vigaszt azonban odafentről kaptam, amikor időnként megérezhettem egy határtalan és már-már befogadhatatlan szeretetáramlást, ami hitem szerint Isten szeretete.

Biztos vagyok benne, egyedül nem találtam volna vigaszt. Kelltem hozzá én, aki reméltem, hogy egyszer enyhülni fog a fájdalom, és tettem is érte. Kelltem hozzá a rokonaim, barátaim, ismerőseim segítsége, és legfőképpen kellett hozzá Isten. Reményem legfőbb forrása Jézus Krisztus, aki szenvedésével és halálával az én bűneimet is megváltotta, és feltámadásával nekem is örök életet ígér. Reményeim szerint akkor majd a szereteteimmel, és így a férjemmel is újra találkozhatok.

Végül álljon itt Isten üzenete Jeremiás próféta által: „Mert csak én tudom, mi a tervem veletek – így szól az Úr –: jólétet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövő az, amelyet nektek szánok. Ha segítségül hívtok, és állhatatosan imádkoztok hozzám, akkor meghallgatlak benneteket. Ha kerestek majd, megtaláltok engem, ha teljes szívből kutattok utánam.” (Jer 29,11-13)

Reményteljes napokat kívánok sok szeretettel:

Edit

Remény a húsvét örömében

Feltámadt! Jézus egyetlen szavával elgörgette a követ a sír elől! Kilépett! Ruhája fényesen ragyogott, és fejét már nem a töviskorona nyomta, hanem gyönyörű, mennyei ékszerekből álló, csodálatos királyi fejdísz! Szája szegletében megjelent az a kaján mosoly, kezeit feje fölé emelte, és belekiabálta a világba - Megcsináltam!

A barlang egyik oldalán Dávid király állt az égi kórossal, akik harsányan zengték az Alleluját. Az angyalok seregei leborultak előtte. Ott voltak azok is, akik siratták őt három nappal ezelőtt, most viszont olyan örömujjongás volt, mint amikor egy focimeccsen tele torokból éltetik a győztes csapatot.

A másik oldal csendesebb volt. Tátva maradt a szájuk, amikor meglátták a feltámadt Királyt! A torkukban dobogott a szívük. Ők voltak azok, akik azt kiabálták; „Keresztre vele!”

Jézus elsétált előttük, majd felénk fordulva úgy rájuk ijesztett, mint King Kong az emberekre, amikor átsétált a városon! Az Úr persze jó nagyokat röhögött rajtuk, és – miközben futásnak eredtek,

főleg a farizeusok – utánuk kiabált; „Ezért még számolunk!”

Persze, így is történhetett volna, de nem így történt... Az Úr pontosan olyan csendes és békés volt feltámadásában is, mint a kereszten a kínok elviselése közben. Mert Őt a szíve irányította és az a

vágy, hogy megmentse bennünket! Amikor meglátta a bűnös aszszonyt – mert a világ csak így hívta Mária Magdolnát – Jézus neki adta meg azt a lehetőséget, hogy a Feltámadottal elsőként találkozzon. Jézus most is ilyen! Minél ordítóbb és hangosabb a világ, Ő akkor is lágy és gyengéd! Ő most is azt mondja, „nem tudok elmenni melletted, ha sírni látlak. Ismerlek a fogantatásod pillanatától. Nem kérek mást, csak hogy nyisd meg a szíved nekem! Adj egy esélyt, hogy bebizonyíthassam, szeretlek téged, és jóra fordítom sorsodat. Bekötözöm a sebeidet, reménnyel töltöm meg az egész lényedet, csak engedj közel! Újra meghalnék érted! Erted, aki ezeket a sorokat olvasod, mert nincs annál nagyobb szeretet, mint amikor valaki az életét adja a barátaiért! Nem ítélek el semmiért, csak át akarlak ölelni!”

Ilyen Ő, és kétezer éve nem változott semmit! Bízz benne!

Velem megtette, veled is meg fogja, ha behívod Őt az életedbe!

Kriszta

Reménység

Van egy film, a címe: A remény rabjai. Azt gondolom, a fogvatartottak nagy részére vonatkozik ez a videó, hiszen a rab ember várja a szabadulást, reménye van a szabadulásban, mert van róla egy végzése, amit az ítéletet adó bíróság hozott meg. Egy darab papír, egy dokumentum a számítógépben, egy dátum az igazgatáson, egy ítélet-másolat a személyes holmik között. Ebben bízva várja az ember a testi szabadulását, ami nyilván el is érkezik a kitűzött időpontban.

Az ítéletem meglehetősen hosszú volt, közel 22 év, aminek a végét nagyon homályosan láttam,

és a régiek közül mindenki szabadult mellőlem. Nagy ítéletemben az igazi erőforrás az Istenbe vetett hitem, reménységem volt, ami túlmutatott a rácsokon, sőt túlmutatott a civil, úgynevezett szabad világon is. A büntetésem elején, bekerülésem követően másfél év múlva megtértem, és a keresztnél lerakott bűneimért cserében kaptam élő reménységet az Úr Jézustól. Ez a reménység végigkísért, és szabadulásom után, immár 10 éve, a kinti világban is kísért Isten mennyei világa felé. Olyan jó, hogy ezek nem csak szavak, hanem életem megtapasztalt valósága, ami a hétköznapiakban nem

csak nekem adott erőt, hanem gyakran jutott belőle azoknak is, akikkel kapcsolatba kerültem és megismertek.

Reménység a test szabadulásában, és van-e remény az ember lelkének szabadulására? A remény Istennél, az Úr Jézus Krisztusnál van, és ez a remény hit által érhető el. Ez a remény erősebb, stabilabb, mint a szabadulási dátumba vetett remény, mert a szabadulási dátum néha nem valósul meg; például egy újabb ügy, egy bűnvád, egy végzetes betegség. De az Istentől kapott szabadulás és az Ő ígéreteibe vetett reménység minden nehézség, kilátástalanság vagy re-

ménytelenség ellenére is megvalósul. Miért írom ezt? Mert a hitben járásom során megtapasztaltam Isten hűségét és az életemre adott kijelentéseinek megbízhatóságát. Amit ígért, azt megtartotta. Mindet nem sorolhatom fel, de például ígért családot és gyermekeket. Míg ezt a cikket írom, a feleségem alattja a kisfiam és a kislányom! Ígért gondviselést és békességet, amit folyamatosan megtapasztalok, és ígért e világban túlmutató örök életet az Úr Jézus Krisztus oldalán.

Vannak dolgok, amiket nem tudunk megmutatni, mert a szívünkben vannak, de élők, mert az Isten élő Isten! Ami az ember számára lehetetlen, az Úr Jézus számára lehetséges. Különös módon a börtön világában, ahol minden a rab-ságról beszél, ott szabadított meg és ültetett élő reménységet a szívembe.

Kedves olvasó! Nem tudom, van-e kapcsolatod Istennel és ha van, reménységed belé vetetted-e?

Neki van hatalma átemelni téged életed legreménytelenebb útján is. Erről úgy tudok neked bizonyosságot tenni, hogy engem átsegített, megtartott és készített számomra még itt a földi életemben is egy jó jövőt, amiben nem romlás, hanem áldás lakik. Nem így indultam, mert az Úr Jézusba vetett hi-

tem nem arra támaszkodott, hogy itt mit kapok, hanem mélyre hajolva fogadtam el azt, ami a bűnbocsánatot és az örök életet jelenti. Az ráadás, amit még e világban kaptam.

Bátorítalak, ha nincs a szívedben az az élő reménység, ami Krisztusba van vetve, fordulj Hozzá, mert Jézus él! Jézus él, és kész betölteni a te reménytelen életedet is reménységgel, ami nem szégyení meg, hisz a bűnvallásodért cserébe Isten gyermeke leszel!

Isten áldja meg életedet!

Szeretettel:

Boros Lajos

„Áldott a mi Urunk, Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki nagy irgalmából újjászült minket Jézus Krisztusnak a halottak közül való feltámadása által élő reménységre, arra az el nem múló, szeplőtelen és hervadhatatlan örökségre, amely a mennyben van fenntartva számotokra.”

(1Péter 1:3-4)

Lenhardt Mihály: A falióra

Várákodom...

A percek óráknak tűnnek

Előttem átlátszó üvegfal

A túloldalon üres székek

Nyílik az ajtó

Lelkem ünneplőben

Özönlenek az emberek

Egyedül, középen üldögélek

Várákodom...

Hozzám nem jött senki

Hátam mögött falióra

Meredten nézem

Haragszom a mutatókra

Az üvegfal tükrében

Az arcomat fürkészem

Rávan írva minden

A visszafojtott érzések

Váltakozva törnek fel belőlem

Harag, önsajnálát, szájalom

Csalódottság szorítja a torkom

Az üvegfal mögötti

Üres székeket bámulom

A mögöttem lévő falióra

Ketyeg, ketyeg fáradhatatlanul

Ökölbe szorítom a kezem

Szinte öntudatlanul

Megörjít ez a ketyegés

Ez az óra az ellenséggemmé vált

Eltelt háromnegyed óra

Nem régen várákodom...

Hat éve várok

Egy ilyen találkozóra

Erőből gyengeség, gyengeségből erő

Ha megkérdezik, erősnek érzem-e magam, első blikkre azt mondom, hogy igen. Ha van időm végiggondolni, akkor azért már árnyaltabb a kép: tudok erős lenni, van, amiben erős vagyok, nem tartom magam gyengének, szívós vagyok. De vajon mi lapul mélyen odabent?

Ha nevén kell neveznem az erősségeim közül néhányat, akkor az életösztonnel kezdem. Szerintem ez az egyik legfőbb erőssége minden embernek. Az életöszton hajt tovább, nem hagyja, hogy feladjuk, még a legreménytelenebb helyzetben sem, sőt, kreatív vá tesz minket. Ez egy olyan erőforrás, amelyhez mindig nyúlhatunk. Második erősségem kívülről fakad: édesapám. Ő egy nagyon, már-már fájdalmasan racionalis és rendkívül bölcs ember. Persze amikor hatalmas vízióimat ecsetelem neki, és földhözragadt kérdéseket tesz fel, nem annyira örülök neki, de akkor is ő az én horgonyom ebben az életben. Szintén külső erőforrás a hét cicám. Mivel felelősséggel tartozom értük, sokszor pont ők azok, akik megakadályozzák, hogy gyengeségeimből fakadóan elhamarkodott döntést hozzak. Hirtelen haragú vagyok és különösen dühbe tudok jönni, ha igazságtalansággal találok szembe magam, ezért a munkahelyemen sokszor kerít a hatalmába a gondolat: na most már tényleg felmondok! Ilyenkor csak rá kell néznem a képernyőre kitett macskacsaládi fotóra, s rájövök, át kell ezt gondolnom, hiszen a szőrös gyerekeim nem maradhatnak éhen. Persze a külső erőforrások egyben gyengeségeim is, hiszen elvesztésük igen nagy veszteséget okozna, amit jelenleg még nem tudom, hogyan fogok feldolgozni. Ha édesapám itt hagyja ezt a földi életet, egészen biztos minden erőm el fog hagyni. Az ő hiánya lesz gyengeségem legbiztosabb jele.

Persze ezen felül is akad bőven gyengeségem. A legnagyobb, hogy nem viselem jól a Zajt. A Zaj számomra minden ember által generált felesleges és zavaró hatás: repedt hangon ordító motor, felturbózott autó bögetése, a semmiről és felszínes dolgokról szóló végtelenített csacsogás, az állandó közösségi média jelenlét, a millió e-mail munkában és a magánéletben egyaránt, a folyamatos ki-mondott és kimondatlan sürgetés, hogy valahol mindig lenni kell, valamit mindig csinálni kell, valamiről mindig véleményt kell formálni. Az én idegrendszerem nem erre készült.

A Zaj az én agyamat előbbutóbb kisüti, főleg, ha nem kapok esélyt sem arra, hogy rendszeresen órákat, napokat a Csendben legyek. S ha az agyamat túltöltik, akkor jön a gyengülés, aminek eltéveszthetetlen jele, hogy nagyon ingerültté és robbanékonnyá válok. Persze ilyenkor érzem belül, hogy nem megfelelő a viselkedésem, de már nincs erőm az önuralomra. Jön a frusztráció és a lelkiismeretfurdalás. Mivel már többször csúsztam bele ebbe a gödörbe, egyre jobban felismerem

a jeleket, s tudatosan kényszerítem magam, hogy kapcsoljak ki, akármennyire is azt várja tőlem a környezetem, hogy menjek tovább, csináljam, amit ők szeretnének. Sőt! Elkezdtem megtanulni a megelőzést is, hiszen a saját jólétemért én vagyok a felelős és csak akkor tudok adni, ha van miről. Márpedig adni nagyon szeretek. Rendszeresítem a csendes visszavonulás időszakait, a természetben való szemlélődést, a lenémított telefonom tőlem legtávolabbi helyiségben hagyását.

Van, amikor elég néhány óra ebből, van, amikor napokra van szükségem, a testem viszont mindig jelzi, amikor a saját aksim mérülni kezd. S ha netán mégis kezdene rajtam eluralkodni a kényszer, hogy mindenben is muszáj részt vennem, mindent is muszáj elvállalnom? Két-három dolgot teszek ilyenkor: végigfuttatom a saját céljaimon, hogy vajon melyikhez is járul hozzá érdemben, végigfuttatom édesapámon, hogy mennyire húzza a száját és tartja butaságnak – ő egyébként nagyon jól ismeri a gyengeségeimet, ezért is kiváló iránytű, mert bizony még vissza is kérdez, nem csak grimaszokat vág – megnézem, hogy mit kell cserébe eldobnom, hogy beleférjen az időmbe.

Mert ahogy a kapacitásunk, úgy a szabadidőnk is véges. S lehet, hogy hasznosnak tűnhet részt venni egy tudományos előadáson, de nem értékesebb, mint egy alkalom a személyes kapcsolódásra a barátaimmal, szolgálotársaimmal. Ugyanis a legnagyobb erő még mindig az emberi kapcsolatokban van mindenki számára, hiszen Isten is kapcsolódásra teremtett minket: Vele, embertársainkkal és a teremtett világgal. S bizony ehhez nem elég mindig csak a virtuális térben „összefutni”.

Klára

Miben vagyok erős?

Miben vagyok erős? Vissza kell tekinteni a gyermeki öntudatra ébredésig. Erősen meghatározó a család és Isten által belénk ültetett talentumok. Nagyon szerettek a szüleim, amíg a nagyszüleimnél laktunk, addig megvolt a burok, több felnőtt között egyszerűbb volt a konfliktusokról terelni a tekintetemet. De elköltöztünk 6 éves koromban, húgom is született, és egy másik dimenzióba kerültem. Kiszámíthatatlan, félelmetes felnőtt reakciók, viszályok. Szoknom kellett a feszültségeket kezelni, úrrá lenni rajtuk sírás nélkül. Nagy stratégia lettem, ha késő éjszakáig nem mertem elaludni, mert apu nem ért még haza, és nem tudtam, hogy milyen hangulatban lesz, akárhogy is sült el az éjszaka, másnap annál összeszedettebb voltam, hogy még csak a gyanúja se merüljön föl annak, hogy nálunk a négy fal között milyen takargatni való van. Nem mondom, hogy minden nap, de ciklikusan, mintha puskaporos hordón ültünk volna, a bomba bármikor robbant. Összeszorított foggal álltam a sarat, a hónapok, az évek így teltek, míg 12 éves koromban apu meghalt.

Itt egy másfajta életállapotba kerültem, megfoghatatlan úr, semmilyen érzés vett rajtam erőt. Volt egy kis átmeneti nyugalom, de nem tartott sokáig, olyan meghatározó esemény jött az életünkbe,

amit nem lehetett letagadni. Persze, csak én hittem, hogy mások nem tudták. Született egy kisöcsém, akit nem vállalt az apja, szegényt nem várta örömmel senki. Szinte titokban volt kihordva, az utolsó időszakban az iskolában világosítottak fel a gyerekek. Drámai volt anyuval ennek a feldolgozása, ekkor jöttem rá az állandó rosszulletei, sírásai, kiborulásai miéértjére. Aki nem várt terhességet hord, az tényleg úgy öltözik, viselkedik, hogy ne lássák. Majdnem a Dunának ment, de nem vetette el. A lelkemben szégyelltem, ahogy az életünk rossz irányban haladt tovább, ugyanakkor védtem is az enyéimet, hiszen ők voltak a családom. Kialakult a külvilág bántásától bennem egy dac és büszke tartás, hogy én sem érek kevesebbet bárkinél, akinek szebb élet jutott. Így lettem hiperérzékeny a gyámoltalanabbak, lenézetettek iránt, ha megaláztak valakit. Lány létemre még verekedtem is. Édesanyámat többet láttam sírni, mint nevetni. Összeszorított foggal dolgozott. Soha nem fáztunk, fel voltunk ruházva, és minden nap volt meleg étel az asztalon. Engem is a dac tett erőssé, ezt hoztam a házasságomba is, egy férfias, jellemes férjem lett, mégsem tudtam mellette gyenge nő lenni, mert féltem, hogy az nekem nem jár. Nagy megkönnyebbülés

volt felismerni idővel azt, hogy szabad kimutatni, ha félek, ha vigaszra szorulok. 30 éves elmúltam, amikor megismertem az Igaz Istent. Tudtam, hogy van, de én voltam, aki nem kereste őt, de hála és dicsőség neki, hogy rátaláltam! Kellett hozzá közösség, egyház. Átformált, megújított, alázatosabbá tett. Sok-sok csodát művelt az életemben, tudom, hogy létezik.

Ha visszatekintek, döbbenet, mennyiszer megmentette az életemet. Autóbalesetek, betegségek. Egyszer magasból betonra estem, semmim nem tört el, csak elájultam. Az egyik legnagyobb kincs, hogy igényem van hozzá tartozni, vele értékes, szent időt tölteni és benne megnyugodni. A világ zajában is őt keresem, és rácsodálkozom, mert tökéletesre teremtette az embert és a földet, csak mi rontjuk el azt. A csodái közé tartoznak az egymásért elmondott közbenjáró imáink, amivel felemel bennünket a tanúságtételek által. Az ima a leghatékonyabb fegyver, hiszen nem tudunk mindenkinek az életére befolyással lenni. Tudom, hogy a gyermekkor megmérettetései kellettek ahhoz, hogy azzá a felnőtté váljak, aki ma vagyok. „Ne feledd, amit szívből csinálsz, élni kezd.” (Peter Noel)

Móni

Ismeretlen szerző a reményről

„Sötéten zúg az élet, mint őszi szél a temetők felett, s mi mégis állunk, mi, koldus-angyalok, kiknek szívében Isten kalapált tüzet és lázadást. Vérről írjuk az utat, hol nincsen már remény – csak a remény maga. Mert bennünk él valami ősbibb, mint félelem, mélyebb, mint halál: egy szikra, melyet nem olt ki se kín, se kudarc. A porban is királyok vagyunk, mert szemünkben ott lobog az Égi Parancs: nem hajolni, nem csendben sírni, de ordítani az égre, ha kell. És egyszer, valahol, talán egy másik hajnalban, a szenvedésből virág fakad. Mert ki szembenézett a sötéttel, annak ujjai közt világosság születik. S ha elbukunk is, nem szolgaságban, de emelt fővel zuhanunk az öröklétbe – s tudjuk: nem volt hiába az út.”

Remény: Kairosz Anikó rajza

Mi már sosem szabadulunk!

A „Vallásnevelés és reintegráció” konferencia előtt gondoltam valami hasonlót ebben a témában.

Azért jelentkeztem börtönlevelezésre, mert valami jót szerettem volna tenni (és nem azért, mert bepánikoltam, hogy már nem fogom magam fontosnak és értékesnek érezni, amikor nyugdíjba megyek). Egy kedves ismerőstől hallottam a Mécses Szeretetszolgálatról, aki számomra egy hiteles keresztény ember.

Elkezdtem a levelezést 2021 szeptemberében. Nem terveztem semmi többet, mint kedves, jószándékú leveleket írni, egy hónapban egyszer, egy szegény elítéltnak.

Hamar kiderült, hogy nem lehet kívül maradni, mert ahogy mélyül az ismeretség, nő az elköteleződés, barátság alakul ki. Nem csoda, hiszen társas lényeknek teremtet minket az Isten. Sérültek vagyunk, bűnösök vagyunk, azonban amikor egy másik ember felé közeledünk, és az megnyit felénk egy ajtót, akkor bennünk is megnyílik egy ajtó. (Kezdjük megszélesíteni a „rókát”).

Nade nem csak ez történt!

Azt se terveztem, hogy nagyon belebonyolódom a „börtönösdibe”!

Most mégis itt találom magam egy konferencián a reintegrációról, meg amerikai börtön-reppet hallgattam a minap; érdeklődve olvasom a fogvatartottakkal kapcsolatos cikkeket, amik a börtönviszonyokról is szólnak; börtönből szabadultakat furikázok a kocsimon; kezdő levelezők mentorálásával vesződöm; cursillon és börtön-

cursillon veszek részt (és még fizetek is érte), hogy ne maradjak le semmiről, mert ez is „börtön” (amúgy túlkoros lettem volna, mégis odaeresztettek); kisbuszon utazom órákat néhányad magammal, hogy számomra vadidegen embereket látogassak meg egy börtönben (ahonnan nagy örömmel tértünk vissza); plakátot nyomtatok, amit a templomunkban a papunk engedélyével kiteszek; a Mécses piros pólójában mászkálok, alkalmas és alkalmatlan időben (rövid ujjú), aminek a hátára az van írva „Börtönben voltam és ... levelet írtatok”; és most azt tervezem, hogy az „Önkéntesek napján” élő könyv leszek: beszélek a szolgálatomról, ha valakit érdekel.

Hát, ha valaki 2021 elején mindezt elmondta volna nekem rólam, eléggé hitetlenkedve hallgattam volna. Volt már ugyan egy ilyen élményem, amikor megtértem sok évvel ezelőtt. Egy évvel korábban kinevettem volna, ha valaki azt mondja, templomba járó ember leszek, aki beengedi az életébe Isten szeretetét. Mégis így lett! (Nem tudom miért volt ilyen kegyelmes velem, igazán nem érdemeltem meg. Isten azonban ilyen nagyvonalú!).

Így érezhette magát Fülöp apostol, aki az etióp udvari tisztnek magyarázta az írásokat, megkeresztelte, és rögtön utána „az Úr lelke elragadta Fülöpöt... aki egyszerre Asdódban találta magát” (Ap.csel. 8:39-40).

Én is egyszer csak itt találtam magam ebben a szolgálatban a Mécsesnél. És jelenleg nagyon jól érzem magam ebben. Lehet, hogy én is csatlakoztam azokhoz, amit a vezetőnk, Gabi így mondott tréfásan: „Mi már sose szabadulunk.”?

Az Úr gondolatai nem a mi gondolataink. Lehet, hogy még tervez számomra „áthelyezést”, más szolgálatot. No és 70 évesen azt gondolom, jó, ha már készül kicsit az ember az utolsó áthelye-

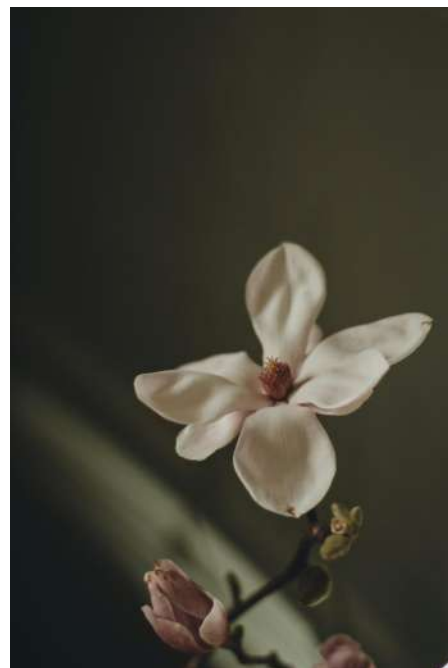
zésre is.

Azonban addig is: elő a tollat, ideje levelet írni a levelező társamnak!

Erika

Utóirat:

Ez alatt a két év alatt sokat tanultam, értelmileg és érzelmileg is gyarapodtam. Nem csak arra gondolok, hogy ilyen szavakat ismertem meg, mint: „kedvezmény”, „kerülő”, „enyhe rezsim”, „kiétkezésre”, „eredeti címen kézbesítendő”, „átszerelés”, hanem rengeteg információt is a börtönök működéséről, a Mécses működéséről stb.

Érzelmileg pedig megtapasztaltam a várakozást, reménykedést, aggodást, csalódást, tehetetlenséget a fogvatartott levelezőtársammal együtt, amiben próbálok kísérni, vigasztalni.

És megtapasztaltam és tapasztalom folyamatosan az elfogadást, támogatást, figyelmet, felelősséget a Mécses társaim, testvéreim részéről.

Mindez a legjobb megelőzés a nyugdíjazás után fenyegető szellemi eltunyulás ellen. (Orvosi kutatások bizonyítják!)

Konfuciusz mondá:
Gyakran amit keresel,
már benned van.

Azért iszom vodka-narancsot,
mert a narancsra szüksége van a
szervezetemnek, a vodkára meg
nekem...

Bíró: - Miért rabolta ki a ban-
kot?
Vádlott: - Ők kezdték...

Humor

- Kisfiam, miért kaptál igazga-
tói intőt?
- Egy kérdésért! A tanító néni
mondta, hogy a vonalzó végén
egy idióta áll, én pedig megkér-
deztem, hogy melyik végén...

Amikor megfogadtad, hogy idén
nem leszel bunkó paraszt, de
érezed, hogy már nem sokáig
bírod visszatartani a gonoszt.

Kisfiú az anyukájának:
- Amikor felnőt看 leszek, ne-
kem öt feleségem lesz. Az egyik
főzni, a másik mosni, a harmadik
énekelni, a negyedik táncolni fog
nekem.
- És az ötödik veled fog alud-
ni, ugye?
- Nem. Te fogsz velem aludni
mindig és mesét olvasni nekem.
Anyuka könnyes szemmel: -
De édi vagy, olyan büszke va-
gyok rád. De akkor az öt felesé-
ged kivel fog aludni?
- Apuval.
Apu könnyes szemmel: - De
édi vagy, olyan büszke vagyok
rád!

**MA VÉGET VETETTEM EGY
HOSSZÚ TÁVÚ KAPCSOLATNAK**

Móricka későn jön haza az
iskolából. Az apja szigorúan
kérdőre vonja, hogy hol csavar-
gott:
- Egy bácsi elvesztett az utcán
egy ezrest, és ilyen sokáig keres-
te.
- És mi közöd neked egy idegen
elvesztett pénzéhez?
Mire a gyerek: - Rajta álltam.

Józsi annyira megörült, hogy talált
magának egy új barátnőt, hogy örömeiben
eldicsekedett vele a feleségének is...

Szudoku

Könnyű

9			2				6
8							
3			8		9	2	
5	6	8			7	9	3
2		7		1		5	
		9				6	
7				5		2	4
6					1	9	
4	5			1			

Közepes

	9						4
				3	2	9	
							5
	3	6		9		4	
					7		9
		4	6		5		
		7				8	
	6				3		
3	5	1		6			

IMPRESSZUM

Kiadja a Mécses Szeretetszolgálat
Magyar Börtönpasztorációs Társaság
Felelős kiadó: Mécses elnöke

1325 Budapest, Pf. 391.
mecseshp@gmail.com
mecsesh.vaciegyszahmegye.hu
ISSN 3058-1168 (Nyomtatott)
ISSN 3058-1850 (Online)

Újságunk készítésében fogvatartot-
tak, szabadultak, civil missziósok,
papok és lelkészek egyaránt közre-
működtek. A fogvatartotti írásokat
minden esetben a BVOP kommuni-
kációs főosztály sajtóengedélyével
tesszük közzé.